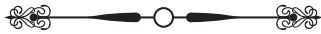
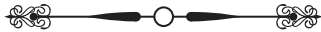

GENEVIEVE
COGMAN

TAJNÁ
KAPITOLA

TAJNÁ KAPITOLA

GENEVIEVE COGMAN

Neviditeľná knihovna
Kniha šestá

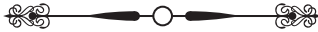

Copyright © 2020 by Genevieve Cogman
First published in 2018 by Pan Books,
an imprint of Pan Macmillan,
a division of Macmillan Publishers International Limited

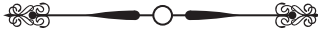
*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jan Lipšanský, 2021
Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2021
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1824-5 (pdf)

TAJNÁ KAPITOLA

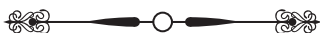
GENEVIEVE COGMAN

Neviditelná knihovna

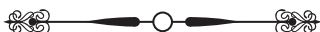
Kniha šestá

Přeložil: Jan Lipšanský

Mým kmotrům – Judy, Jamesovi a Angele.
Díky za všechno.

PODĚKOVÁNÍ

V určité fázi příběhu by se měla nacházet nějaká loupež, že? A určité přenesené stereotypy, které se u zlodějských příběhů neustále objevují, ať už se protagonisté snaží ukrást *Monu Lisu*, výdělek kasina nebo veškeré zásoby zlata Turína a pevnosti Fort Knox...

Velmi děkuji svým editorkám, Belle Paganové a Rebecce Brewerové. Řekla jsem vám v poslední době, že si vás vážím? Velmi si vás vážím. Skvěle mi pomáháte přijít na to, jak knihu vylepšit a jak na to.

Děkuji také své agentce Lucienne Diverové za veškerou její podporu a za to, že je stále na mé straně a stoprocentně mne podporuje. (Vím, zní to, jako když dře do úmoru jako kůň, ale chápete, jak to myslím.)

Děkuji všem čtenářům nehotové verze příběhu a všem lidem, kteří se k němu vyjádřili: Beth, Jeanne, Phyllis, Anne, Stuartovi, Crystal a všem ostatním. Vaše pomoc je důležitá a jsem za ni velmi vděčná.

Děkuji všem svým přátelům, kteří ať už v práci, nebo ve volném čase nic nenamítali proti mé tendenci dělat si okrajové poznámky o zápletce do notýsku a kteří neutekli, když jsem se jim deset minut snažila tuto zápletku vysvětlit. Je dobré vědět, že každý chápe význam Čechovova žraloka.

(Jako ta poučka o zbrani visící na zdi, ale z nějakého důvodu méně často používaná.)

Děkuji městu Vídeň, které jsem navštívila a zamilovala si je. (Vím, že obraz *Vor Medúzy* visí v pařížském Louvru – přinejmenším v našem světě. Nekamenujte mě.) Vídeň je krásné, fascinující místo a opravdu si nezasloužilo, aby je rozoral bagr mé zápletky. Jakékoliv chyby v mém zobrazení Vídně řízené společností CENZOR padají na mou hlavu.

A děkuji všem fanouškům Knihovny. Na příběžích záležitích – na jejich vyprávění, sdílení, uchovávání, na jejich proměnách, abychom se z nich poučili a díky nim a skrze ně na chvíli unikli realitě. Pomocí fikce se o sobě a o světě, ve kterém žijeme, dozvídáme stejně jako prostřednictvím faktů. Empatie, vnímání a porozumění nejsou nikdy zbytečné. Všechny knihovny jsou vstupní branou do jiných světů, včetně minulosti – a budoucnosti.

AKTUÁLNÍ INFORMACE Z KNIHOVNY VŠEM AGENTŮM – NEJVYŠŠÍ PRIORITY

Konečně bylo dohodnuto příměří mezi draky a fae.

Nejde ani o kanadský žertík, ani zkoušku vaší inteligence. Ani cvičení pro kontrolu, jestli víte, co dělat v krizi. (Poznamenáváme, že v Knihovně neproběhlo požární cvičení posledních dvě stě let. To proto, že jsme zjistili neúčinnost dvou nejčastějších reakcí. Jedná se o „utíkej a křič“ a „smíření se smrtí při držení svých oblíbených knih v náručí“. Knihovníci s užitečnějšími návrhy mohou kontaktovat Yvese e-mailem a připojit úplnou analýzu výhod a hrozeb.)

Tuto formální mírovou smlouvu podepsalo Jeho Veličenstvo Ao Kuang (dračí král východního oceánu, zastupující všech osm dračích králů a královen). Signatářem druhé strany je Princezna, vysoce postavená představitelka fae. Tato smlouva vyžaduje, aby žádná strana nijak nezasahovala na deklarovaných územích druhé strany. Rovněž vyzývá k vzájemnému neútočení tam, kde nastanou potenciálně choulostivé situace.

(Jinými slovy, ruce pryč a žádné pokusy o rozdmýchávání konfliktů.)

Jde o skvělou novinku. Chtěla bych všem připomenout, že tu nejsme jen proto, abychom získávali knihy pro naše osobní seznamy četby. Knihovna má za úkol udržovat rovnováhu mezi řádem a chaosem, mezi draky a fae, a je povinna chránit alternativní světy, které o to požádají, a lidi, kteří v nich žijí. Mír je pozitivním krokem, i když jde o tak malý, ale pečlivě definovaný mír, jakým je tento. Může omezit náhodné lidské oběti během větších konfliktů. Zachránit životy.

Nyní musím zcela jasně uvést následující bod... Jakožto společný signatář jsou Knihovníci povinni jednat jako neutrální strana. Proto se zavazujeme pomáhat řešit neshody a – což je

nejdůležitější – nekrást knihy od nikoho, kdo se k těmto dohodám přihlásil. (Jsem si vědoma, že pokud majitel netuší, že kniha zmizela, pak souhlas není problém. Za určitých okolností bych mohla mít pochopení, ale současná politická situace je velmi nestabilní. Nepokoušela bych štěstí.) Nemůžeme riskovat porušení smlouvy, kterou jsme sami pomohli zorganizovat.

Technicky vzato jsou všichni draci poddanými osmi dračích panovníků a tím se ke smlouvě v zásadě přihlásili – což znamená, že nepřichází v úvahu, abychom okradli jakéhokoliv draka. Naštěstí jsme nikdy nebyli přistiženi, jak něco takového děláme, a určitě bychom o ničem takovém neměli ani uvažovat. Jestliže vezmete knihu z místa, které není uvedené ve smlouvě, ale ukáže se, že je v držení draků, pak – za předpokladu, že přežijete – se bude o situaci vyjednávat a zástupce Knihovny pro mírovou smlouvu domluví odškodnění. Ale protože fae nemají stejné přísné hierarchie, bude mnohem těžší určit, jestli se jednotlivý člen fae ke smlouvě přihlásil, nebo ne. V praxi proto nejprve zkontrolujte podrobnosti, poté „získejte“ knihy a mějte na paměti, že jednou z možností může být vyjednávání. Ale buďte prosím opatrní.

Plné znění této smlouvy a seznam všech současných signatářů a světů, které považují za své osobní vlastnictví, je připojen k této zprávě. Důrazně doporučujeme, abyste si je přečetli a zapamatovali si je. Uvědomte si, že neznalost nové situace nebude omluvou, pokud nebudete mít velké, velké štěstí. (Už jsme jednou vysvětlovali, že podobný způsob opakování není nejvhodnější. A myslíme si, že tentokrát nejlépe vyjadřuje naše stanovisko.)

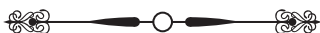
Všechny nesrovnalosti bude řešit tripartitní komise. Zástupce fae dosud nebyl jmenován, ale delegátem knihovny je Irene (místně známá jako Irene Wintersová), Knihovnice s trvalým

pobytem na světě B-395. Zástupcem draků je princ Kchaj, syn Jeho Veličenstva Ao Kuanga.

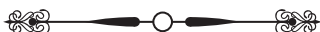
Knihovníci, pochopte prosím, že tohle může být největší šance, jakou jsme kdy měli, abychom stabilizovali alternativní světy, které navštěvujeme. Nepleťme si způsob, jakým udržujeme rovnováhu mezi řádem a chaosem – sbírání knih – s našimi konečnými cíli. Získání knihy k upevnění míru v jednom světě může porušit celkovou mírovou smlouvu pro více světů. Nyní musíme více než kdy jindy zachovat naši neutralitu.

Časy se mění. Pomozme jim změnit se k lepšímu.

*Coppelia,
nejvyšší Knihovnice*

KAPITOLA JEDNA

„Usmívej se a korzuj,“ procedila Irene přes sevřené zuby a odtáhla sukni před krví, která se jí rozstříkla kousek od nohy. Pozorovala zářivě zbarvený dav před sebou. „Může to vypadat chaoticky, ale jde jen o souboj do první krve. Nikdo nemá být zabit.“

Služebníci v neposkvřněných bílých a černých šatech vylezli ven jako švábi, aby otřeli podlahu a nabídli divákům nové koktejly. Smetánka dotvrzovala svou módní výjimečnost anglickými způsoby za pomoci širokého výběru nápojů a drog. Lustry, nakolik se snažily zářit, jen stěží osvětlily rohy místností. Zde právě váženější, či naopak zkaženější fae kouřili opium, popíjeli absint, nebo dokonce diskutovali o nejnovějších románech.

Šlo zkrátka o jeden z nejlepších večírků lorda Silvera.

„Nestěžuju si na souboj, ale na soutěž v kaligrafii, která rozpoutala hádku,“ zamumlal Kchaj. Dnes večer Irene zatím neopustil a ona mu za to byla vděčná. Nešlo o večírek, jaký by si mohli užít, ale o jeden z těch, na nichž měli být vidět. Politická událost a jáma lvová v jednom. Ovšem ani zde neztrácel Kchaj smysl pro estetiku. „Dostupná nabídka inkoustových barev je naprosto nevhodná, ta soutěžící měla požadovat ocelové pero a upřímně řečeno, celá

ta věc se měla zrušit, dokud obě strany nedostanou lepší papír. Není divu, že se místo soutěže začali rvát. Prostě nebylo možné, aby kdokoliv z nich předvedl výtvar hodný svých dovedností.“

„Ano,“ řekl Silver, který se náhle objevil za nimi. „Musím přiznat, že se stydím. Na jednom z *mých* večírků by mělo být k dispozici vše, co host požaduje. Prostě budu muset do budoucna zajistit lepší zásoby.“

„No, to je ta poslední věc,“ odpověděla Irene a snažila uklidnit tlukot srdce. Nesnášela, když se za ní náhle a nečekaně někdo objevil. A v jejích velmi drahých hedvábných šatech, jež ji však omezovaly v pohybu, by se jí o život neběželo moc dobře. „Slyšela jsem, že se to podobá šílenství po holandských tulipánech. Pamatujete, když každý *musel* vlastnit nejnovější květ? A je pravda, že v Harrodsu došlo ke krádeži inkoustu?“

„Váš přítel detektiv by to věděl lépe než já,“ řekl Silver. Byl sotva pár centimetrů za Irene a ona si bolestně uvědomovala jeho přítomnost – jeho výšku, teplo, křivku rtů...

Fae byli nebezpeční. Dokonce i teď, když se technicky vzato stali spojenci.

Postavila se Silverovi čelem, šaty jí zašustily. „Lorde Silver, když jste nás pozval, očekávali jsme jen malé setkání. Něco více...“ Zvažovala slovo *intimního*, ale rychle je zamítla. „Diskrétního.“

„Copak si to neužíváte?“ zeptal se Silver pobaveně. Světlo z plynových lamp vytvořilo kolem jeho plavých vlasů sva-tozář, ale všichni by ho zařadili nejspíš k padlým andělům. Jeho ramena a stavba těla – a příliš těsné kalhoty – stačily na to, aby donutily kohokoliv pomyslet na hřích. A dlouhá křivka jeho rtů a záblesk v očích naznačovaly, že se mnohem víc zajímá o to, jak smrtelníky zkazit než zachránit.

Dokonale zapadal do této alternativní viktoriánské Anglie jako zhýralec a světák – jako mnoho jiných mocných fae ostatně ztělesňoval jen určitý archetyp z příběhů. Ty však, pokud šlo o jeho charakter, rozhodně nebyly určeny dětem. „Moje šampaňské ale pijete...“

„Je to velmi dobré šampaňské,“ řekla Irene ve snaze najít něco, co by mu mohla upřímně pochválit. Ostatně v nabídce se nic nealkoholického nenacházelo. „Ale jak jsem právě řekla, *více diskrétního*. Je tu nejméně stovka lidí.“

Hudba smyčcového kvarteta v rohu se zrychlila a na parketu se uvolnil prostor. Dva hosté, muž v oslnivě bílé a žena v černém, začali tančit tango. Nejméně dva možné souboje a jedny techtle mechtle se přerušily, protože hosté se otočili, aby se dívali a tleskali.

„Má drahá, malá myško,“ pronesl Silver a použil název zvířátka, o němž věděl, že Irene nejvíc rozčiluje. „Věděla jsi, že dnes večer chci předvést svému druhu tebe a tvého dračího prince. Možná to nebylo *řčeno*, ale určitě se to dalo *pochopit*. A tvoje princátka proti tomu nic nenamítá.“

„Nechávám ji, aby to udělala za mne,“ odpověděl Kchaj klidně.

V dramatické hře světél a stínů, které vrhaly třesoucí se lustry, se Kchaj podobal dokonalostí krásy klasické soše. Černé vlasy s jemným, modrým nádechem. Tmavě modré oči s náznakem skrytého ohně. A kůže bledá jako mramor, ale příjemně teplá na dotek. Když ho nedávno zvolili zástupcem draků pro dodržování nově vzniklého příměří mezi draky a fae, vrhnul se do politiky. Nebo přinejmenším na výběr nejvhodnějšího oblečení pro politické příležitosti. Irene musela připustit, že nešlo o zbytečné úsilí.

„Sympatický a pohledný. Dokonalý partner.“ Silverův úsměv jasně odkazoval na *v ložnici i mimo ni* a Irene pocítila,

jak se Kchajovi napínají svaly. „Nicméně, pokud chcete mou pomoc v určité záležitosti, zůstaňte na tomto večírku ještě nejméně pár hodin.“

Irene přesně věděla, co tím myslí. Jmenovali ji zástupkyní Knihovny pro toto příměří. Stala se oboustranným kontaktním místem pro dotazy fae i draků a všech nových signatářů. A navíc – sice to nikdo neřekl, ale její budoucnost to jasně předznamenávalo – bude osobou zodpovědnou za řešení všech problémů. Nicméně fae ještě svého zástupce ne zvolili. A protože se Silver nacházel ve výběrové komisi jedné frakce (nebo mechanismu, jaký používali pro výběr zástupce), potřebovala jeho pomoc.

Usrkla si šampaňského. „Vím, že se oba snažíme si navzájem pomoci. Naše přítomnost vám zvyšuje prestiž mezi vaším vlastním druhem. Na oplátku byste mohl ovlivnit výběr zástupce fae a vybrat někoho, kdo nám nebude dělat ze života peklo.“ Zdvořile se usmála. „Nikdo však nebude mít prospěch z toho, když Kchaj nebo já budeme zabiti při nějakém souboji na vaší domácí půdě.“

„To se nestane,“ prohlásil Silver kategoricky.

Irene pozvedla obočí.

„Kdokoliv by vás vyzval, už nebude pozván na žádný z mých večírků,“ vysvětlil Silver. „A teď, když mne omluvíte, musím přerušit tango.“

Irene ho sledovala, jak odchází. „Je to opravdu velmi dobré šampaňské,“ řekla s povzdechem.

„Co skutečně řekl Vale, když ses ho zeptala, jestli se ukáže?“ dotázal se Kchaj.

Irene se nemohla ubránit úsměvu. „Že jeho současné pátrání ohledně pašování inkoustu ho obohacuje mnohem víc než další nesmyslný večírek pořádaný lordem Silverem. Má pocit, že už udělal svůj kus práce při podepsání mírové

smlouvy mezi draky a fae v Paříži. A kdyby se zúčastnil, nejspíš by prohledal pokoje v horním patře, jestli tam nejsou nějaké důkazy o zločinech, zatímco by byli všichni ostatní dole. Pokud by se ukázal, byla by s ním i Mu Tan, nezvaný drak na večírku fae...“

„Sám nevím, proč tráví tolik času v tomto světě,“ podotkl Kchaj nevrle. „Jako vyšetřující soudce má určitě na práci důležitější věci. Kdekoliv jinde.“

„To proto, že chce Valea najmout na práci na nějakých svých případech.“ Mu Tan pomohla Valeovi a Irene chytit během podpisu mírové smlouvy v Paříži vraha. Od té doby nabízela Valeovi neoficiálně práci. „Nemůžeš ji vinit za to, že chce to nejlepší. Ale neboj. Nebude souhlasit.“ Svěho přítele se snažili chránit.

Kchaj přikývl. „Měli bychom se zkusit uvolnit,“ navrhl. „Jsi nabroušená, protože sis myslela, že půjde o příjemnou a neutrální společenskou příležitost. Mne to znepokojuje méně, protože jsem věděl, že budeme mezi nepřáteli.“

Tolik tedy k mírové smlouvě, řekla si Irene. „Žiju nadějí,“ řekla. „Někde musíme začít. Plus všechny ty obecné fráze, které člověka při tom napadnou.“

Kchaj náhle přimhouřil oči. „Tu ženu znám. Co ta tady dělá?“

„Nejspíš taky politiku,“ odpověděla Irene. Žena, která se k nim blížila, patřila k fae – a působila jako sekretářka, oblíbenkyně a prodloužená ruka jednoho z nejmocnějších jejího druhu. „Sterringtonová, zajímavé, že se potkáváme.“

Sterringtonová se usmála a pozvedla sklenku na pozdrav. „Jak ráda vás oba vidím. Ukradli jste v poslední době nějaké dobré knihy?“ Tmavé vlasy měla sčesané dozadu do skromného uzlu a její šaty ze šedého moaré se dokonale hodily pro pozdní viktoriánské období tohoto alternativního světa.

Rukavice zakrývaly skutečnost, že její pravá ruka je z větší části kybernetická.

„V poslední době žijeme usedle,“ odvětila Irene. „A je to velmi příjemné. Dokonce se mi povedlo dohnat můj plán čtyby.“

Skutečně cítila jako velkou úlevu, mít několik týdnů, kdy jí nehrozilo žádné nebezpečí a mohla se věnovat všedním věcem – přestěhovat se, znovu probrat svůj vztah s Kchajem, a dokonce i oprášit znalost některých cizích jazyků. Získávání beletrie z alternativních světů pro Knihovnu sice patřilo k jejímu poslání a práci, ale ne moc klidné nebo pohodové.

„Chápu.“ Nevyzpytatelný úsměv Sterringtonové naznačoval nedůvěru, jako by podle ní Irene ve skutečnosti zařizovala pád monarchů nebo krádeže z císařských pevností. „Jak... překvapivé.“

„Také já jsem překvapený, že vás tu vidím,“ podotkl Kchaj. „Měl jsem za to, že váš pán se s lordem Silverem moc nemusel?“

„Kdyby Kardinál čekal, až bude s lidmi zadobře, než vyšle vyslance, nikdy by nikoho neposlal,“ kontrovala Sterringtonová. „Proč jste mne nenavštívila v Lichtenštejnsku? Posílala jsem pozvánku.“

Lichtenštejnsko se dalo v tomto alternativním světě označit jako hlavní centrum činnosti fae. A jako takové patřilo k jedněm z míst, která Irene chtěla navštívit ze všeho *nejméně*. „Musím se omluvit, ale byla bych... nepříjemná. Víte, že my Knihovníci nedokážeme zvládat prostředí příliš vysokého chaosu.“

„Vloni v Benátkách jste je zvládala až moc dobře,“ řekla Sterringtonová.

„Ano,“ odušil Kchaj. Přes jeho lící kosti a hřbet rukou probleskl slabý stín šupin, jako by šlo o květy mrazu na

okně, a v očích mu na okamžik vzplanula dračí červeň. „Tam, kde mě unesli Guantézovi. Myslím, že jste pro ně pracovala, že?“

„To je dávno minulostí,“ odvětila Sterringtonová nedbale. „Řekla bych, že podle nové mírové smlouvy budeme k sobě vzájemně mnohem chápavější – ohledně takových maličkostí.“

Irene podala ještě napůl plnou sklenici Kchajovi. „Prosím, mohl bys mi přinést ještě trochu šampaňského?“ řekla rychle.

Kchaj sklonil hlavu v gestu podobném tomu ze šermířských soubojů a vydal se za svým úkolem.

„Zdá se, že jsem udělala velký dojem,“ poznamenala Sterringtonová. „Nevzpomínám si, že by se při našem posledním setkání nechal tak snadno vytočit.“

Irene se snažila najít téma pro změnu rozhovoru. Ale Sterringtonová ji předběhla a přešla do tykání. „Měla bys zájem o trochu kokainu? Z místních zdrojů.“

„Nevěděla jsem, že bereš kokain.“

„Neberu, kromě výjimečných případů, ale lord Silver si myslí, že ano. Nerada bych ho zklamala.“ Trhla sebou při zařinčení, které téměř přehlušilo tango. „Co je zas *tohle*?“

„Ruští šavloví tanečníci se rozvíčují.“ Irene před souhlasem s účastí prostudovala rozpis zábavných vystoupení. „S ochočenými afghánskými psy.“

„Žádní bílí hřebci?“

„Ty zadrželi na celnici.“

„Jsem ráda, že nejsi zapletená do ničeho znepokojivějšího, než je *tohle* bláznění,“ ukázala Sterringtonová na scénu.

Někde na pozadí se v Irenině mysli vztyčila poplašná vlajka. „*Děje* se něco znepokojivějšího, kromě naší vzájemné smlouvy?“ zeptala se mírně.

„Jenom obvyklé věci,“ pokrčila rameny Sterringtonová. „Smrt, násilí, krveprolití, atentáty, vraždy, krádeže. My dvě bychom se měly sejít, abychom to všechno probraly. Ať tvůj sekretář zavolá mému – máš nějakého, že? Jestli ne, můžu doporučit vynikající firmu.“ Tón hlasu se jí nezměnil, ale očima procházela dav, když pokračovala: „Mimochodem, doufám, že Silver zkontroloval seznam hostů.“

„Zkontroloval,“ odpověděla Irene. Sledovala pohled Sterringtonové tak nenápadně, jak se jen dalo. „Ale když ses dostala dovnitř i ty, tak je zřejmé, že ten, kdo kontroluje u dveří jména, není tak spolehlivý, jak by měl být. Někaký problém?“

„Možná. Vidíš toho fae, muže se zelenou kravatou?“

Dotyčná kravata měla toxický odstín smaragdu, takový, jaký má člověk spojený s mambami a jedovatými žábami. Jinak muž vypadal zcela obyčejně – na člověka účastníčího se Silverových večírků – a stál asi pět metrů od Kchaje. „Znáš ho?“

„Vím o něm. Nesetkala jsem se s ním samozřejmě osobně...“

Irene protočila oči v sloup. „K věci.“

„Jmenuje se Rudolf,“ řekla Sterringtonová. „Přišel o matku při nějaké akci, kdy draci zabrali její svět. Kardinál slyšel, že plánuje veřejnou pomstu na novém dračím vyslanci – proto jsem se tady zastavila. Předpokládám, že zoufalí lidé budou dělat zoufalé věci.“

Irene prolétla očima místnost. Po Silverovi ani stopy. A tlačence hostů natolik veliká, že by jí trvalo nejméně pět minut, než by se dostala k okraji tanečního parketu, nyní plnému tančících párů, aby Kchaje varovala. „Potřebuji *tvé* slovo, že mluvíš pravdu,“ řekla.

„Fae mohou ztratit stejně jako vy,“ odpověděla Sterringtonová. „Proč bych se jinak obtěžovala ti o tom říct? Vlastně

si myslím, že bys mi mohla dlužit laskavost za to, že jsem tě varovala. Můžeš ho zastavit?“

„Ne přes celou místnost.“ Tajný Jazyk Knihovníků by zvládl udělat spoustu věcí. Mohl by nechat vařit šampaňské, přesměrovat elektřinu, zmrazit kanály a obecně ovlivnit realitu. Ale muselo jej být slyšet.

„Co budeš dělat?“

Neřekla, *co budeme dělat*, povšimla si Irene s vnitřním povzdechem. „Zastavím ho,“ odvětila a přistoupila k nejbližšímu muži. „Promiňte, nechtěl byste si zatancovat?“

Oči se mu rozšířily překvapením. „Madam,“ začal, „je to velmi nečekané potěšení a já mohu jen...“

„Tancovat,“ doplnila Irene a násilně ho vtáhla na taneční parket – a vedla Kchajovým směrem.

„Nikdy bych se ani nedovázil doufat v takovou čest, madam,“ drmolil její partner dál.

Rudolf se ještě víc přiblížil Kchajovi – a Irene uviděla v davu mezírku. „Později mi o tom musíte povyprávět víc.“

„Proč ne teď?“

„Protože...“ Jemně se uvolnila a přitočila k dalšímu páru, „měním partnera,“ dokončila a vrhla se do náruče nové partnerky k tanci, aby se s ní posunula blíž Kchajovi.

„Děkuji,“ vydechla tato tanečnice Irene do ramene, „vždycky jsem si přála být takto vysvobozena. *Viděla* jste, kam mi ten chlap dával ruce?“

Irene shlédla dolů na blondátou hlavu, která se snažila uhnízdit na jejích prsou. Tohle byl problém práce ve světech s vysokou úrovní chaosu. Všechno se snažilo vměstnat do známých vzorců různých příběhů. Neměla *v úmyslu* stát se kavalírským zachráncem.

„Neboj se,“ řekla konejšivě. „Za chvíli bude vše v pořádku.“ Za zhruba třicet sekund, pokud se jí podaří dostat

se ke Kchajovi. Při posledním otočce se ocitla na kraji tanečního parketu a s poplácáním po rameni blondýnku pustila.

Očima však visela na Kchajovi. Měl plné ruce – v každé držel jednu sklenici šampaňského. A Rudolf stál za ním, rukou už sahal do kapsy kabátu, aby vytáhl pistoli.

Jeden krok. Dva. Tři a už chytla Rudolfa za rameno. Jeho oči se rozšířily překvapením a ona ho rychle udeřila do žaludku vši silou plnou hněvu a strachu.

Zbraň mu vypadla z ruky a zacinkala o podlahu, když klesl na kolena. Stále se ale snažil vstát, a tak si Irene nadzvedla sukni a kopl ho pro jistotu do břicha, jen si přála, aby pro jednou měla boty s ostřejší špičkou. Muž se zhroutil na podlahu a lupal po dechu.

Čestné souboje se hodily na exhibice a veřejné soutěže.

Irene pozvedla oči a uviděla rozšiřující se kruh civějících diváků. Už kvůli smlouvě musela přijít pro to, co udělala, s nějakou výmluvou. A Sterringtonová zmizela. Aspoň že Kchaj stále držel sklenice se šampaňským. Drink jí rozhodně přijde vhod.

Když si k ní davem razila cestu skupina číšníků, dostala konečně nápad. „Není na seznamu hostů,“ řekla a ukázala na sténajícího Rudolfa. „Lord Silver si to s ním bude chtít vyřídit... osobně.“

„Vážně?“ vystoupil lord Silver z davu a utahoval si kravatu.

Ozvalo se zadunění bubnů, když se na parketu objevili kozáci se šavlovým tancem, a tak Irene mohla přistoupit blíž a tiše říct: „Sterringtonová mi pověděla, že je tady, aby podnikl atentát na Kchaje. Což by poněkud poškodilo vaši stranu.“

Silver přimhouřil oči, chytil ji za ruku a přitiskl na ni rty. „Jak vždycky tvrdím, jsi moje obzvláště *oblíbená* malá myš...“

„Omlouvám se,“ pronesl Kchaj a oddělil Silvera od Irene – v praxi to vypadalo, jako by mu spíše bolestivě zkroutil ruku – a místo toho jí vrazil do dlaně skleničku šampaňského. „Něco mi uniklo?“

Irene odolala nutkání dotknout se ruky tam, kde ji Silver políbil. Bohužel neztratil žádnou ze svých schopností svádění. „Jen pokus o atentát,“ pronesla. „Jak jsi říkal, jsme mezi nepřáteli. Pojdme se usmívat. A korzovat.“

V drožce při cestě zpět do jejich služebního bytu si konečně mohla Irene odpočinout. Ale i přes silnou vrstvu vlny a hedvábí své peleríny cítila, jak je Kchaj vedle ní napnutý jako struna.

„Co tě trápí?“ zeptala se.

Kchaj chvíli mlčel, než odpověděl. „Dovedu tě ubránit před racionálními hrozbami,“ řekl. „Dokonce tě můžu chránit proti fae a nebesa vědí, jak jsou iracionální. Ale jak tě mám zabezpečit před fanatiky?“

„To *tebe* se pokoušel zabít,“ poznamenala Irene.

„Ano, a ty ses mu vrhla do cesty, abys ho zastavila. A jak můžeme vědět, že další vrah nepůjde po tobě? Nějaký vražedný šílenec, který přísahal pomstu všem Knihovníkům, protože jeden z vás mu kdysi ukradl jeho oblíbenou knížku?“

„Máš pravdu,“ musela připustit Irene. „Někteří lidé se pouštějí do nepřiměřené pomsty.“

„Dělají to nepřiměřeně, aby šli příkladem,“ řekl Kchaj. „To je ten *problém*.“

„A tak je tomu po celé dějiny.“ Povzdychla si. „Bezpochyby se dělo to samé, kdybychom se mohli vrátit na počátek věků, ke zrodu prvních fae a prvních draků...“

Přišlo jí, že je Kchaj rád, když ho vytrhla z myšlenek. „Tenhle druh historických záznamů můžeš najít v Knihovně,“

zareagoval. „Ale už ne minulost mého otce. Technicky vzato musel i on sám mít samozřejmě rodiče, ale takové věci se ztratily v dávnověku. Máme sklon soustředit se na budoucnost.“

Irene našpicovala uši, protože Kchaj o historii svého rodu málokdy mluvil, a to ani takto obezřetným způsobem. Vlastně to nedělal skoro nikdy. „Myslíš, že dračí vládcové inspirovali čínskou mytologii?“ zeptala se. „Nebo mytologii obecně? Nejde si nevšimnout, že jména králů jsou často stejná i v bájích a pověstech.“

„Ano, očividně,“ řekl Kchaj. „Koneckonců jiní dračí panovníci nejsou.“

„Ale dívat se do budoucnosti, místo do minulosti... v tom máš pravdu. My teď máme problém. Co dělat s úkladnými vrahy? Zvláště když se předpokládá, že budeme k dispozici, a každý by měl vědět, kde se nacházíme, kdyby si s námi chtěl promluvit.“

Irene si přitáhla pelerínu, jak se do ní pustil chlad. Možná se blížilo jaro, ale už mu to nějakou dobu trvalo, a vlhké londýnské mlhy a nevlídná zima zalézaly až do morku kostí. Její nálada tomuto počasí odpovídala. „Kchaji,“ pronesla, „znělo by moc dětinsky moje přání, abychom raději někde získali nějakou knížku, než se snažili být politiky?“

Cítila, jak se uvolnil a skrz vrstvy látky jí stiskl ruku. „To správné slovo, Irene, zní ukradli.“

„Tohle *slovíčkaření*. Já získávám, ty si půjčuješ, ona krade, oni vtrhávají do země a rabují...“

Drožka zastavila před jejich novým bydlením, což patřilo k okrajovým výhodám jejich postavení jakožto zástupců smlouvy. Kchaj vystoupil a pomohl Irene dolů a potom zaplatil drožkáři. Irene se podívala nahoru k oknům. Kolem

okraje záclon obývacího pokoje se objevilo světlo. „Mohl by to být Vale,“ řekla. „Možná už dokončil vyšetřování.“

Kchaj se napřímil a začal vystupovat po schodech. O něco pomaleji se za ním loudala Irene.

Dům působil tiše a temně, až na jedinou lampu na konci chodby, ale zpod dveří do salonku prosvítalo světlo. V tuhle dobu, ve dvě hodiny ráno, by hospodyně měla dávno spát.

Irene myslí probíhaly vzpomínky na dřívější noční události a varovně položila ruku Kchajovi na zápěstí. Dům měl v současné době zabezpečení proti vniknutí fae (což bude působit poněkud problémy, až bude *vybrán* jejich kolega z řad fae) a kolem poštovní schránky se nacházela klec, aby se zabránilo vhození bomby, baňky s otravným plynem nebo obřích jedovatých pavouků... Bez ozbrojené stráže, která by hlídala 24 hodin denně, se těžko dalo toto místo víc zabezpečit. Vale však měl klíč. Logicky to mohl být jen on a nikdo jiný.

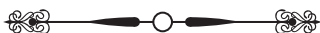
Přesto něco nutilo Irene nebýt si tím jistá. Něco působilo... nerovnovážně.

Ať už se v místnosti nacházel kdokoliv, slyšel je stejně vejít do domu. Nemělo smysl se skrývat.

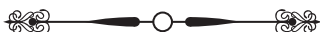
Otevřela do salonku a ve dveřích ztuhla. Pohovku si zabral muž. Kolem něho leželo několik otevřených příruček a změt poznámek a čmáranic. V ušáku, v němž si Irene sama ráda hověla, seděla zabořená žena, zaneprázdněná luštěním křížovky v Timesech.

„Irene?“ zeptal se Kchaj ostrým tónem.

„Kchaji,“ řekla Irene poněkud příškrčeným hlasem, „dovol mi, abych ti představila své rodiče.“

KAPITOLA DVA

Kchaj zareagoval rychleji než Irene. *Bezpochyby proto, že jsou to mí rodiče*, pomyslela si Irene hořce. *Jsem si jistá, že kdyby tam seděli jeho otec nebo matka, stál by tady s pusou otevřenou.* Zdvořile se uklonil, ale jeho oči zářily zvědavostí. „Je nám ctí uvítat vás v našem domě,“ řekl. „Vím, že Irene doufala, že vás tady přivítá.“

„Vlastně už je to nějakou dobu,“ řekla Irene a dařilo se jí udržet hlas v klidu, ačkoliv ji bodal vztek jako jehla. „Nenapsali jste.“

Cítila, jak Kchaj z tónu jejího hlasu ztuhl. Samozřejmě, *byla ráda, že je tu vidí, v bezpečí a v pořádku.* Jenže ještě před měsícem patřili k rukojmím, jejich život mohl být ohrožen a pak by se ani neobtěžovali jakkoliv ozvat. Posílala jim e-maily přes systém Knihovny – dokonce i fyzické dopisy, když mohla.

Copak pro ně nic neznamenal, že je jejich dcera a že jí na nich záleží?

Kromě toho... a to by mohl být problém. Ležela mezi nimi obrovská nezodpovězená otázka. Zjistila, že je adoptovaná, a nevěděla, jak moc to věci změnilo. Zcela určitě měla sama nad čím přemýšlet.

Její matka se ze změti sukni a novin vyhrabala z ušáku ven. „Vy musíte být princ Kchaj,“ poznamenala. „Tolik jsme toho o vás slyšeli! Samozřejmě ne od Irene, nikdy nena-píše...“

„Za poslední měsíc jsem psala třikrát,“ ozvala se Irene.

„Ale ne tady o Kchajovi,“ odpověděla její matka. Usmála se. Když ji Irene viděla naposledy, měla blond vlasy, ale teď měly opět přirozenější šedou barvu a byly sčesané do dr-důlku vhodnějšího pro starší paní. Šaty měly tmavě zelenou barvu, jednu z Ireniných oblíbených, a brýle byly v rozích obrouček poseté malými krystaly. V koutcích úst a na krku byly ale patrné drobné vrásky, známky stárnutí a únavy. Irene se podívala na svého otce, který dal opatrně stranou knihy, které četl. Zdálo se, že se nezměnil, s prošedivělými vlasy, širokými rameny a jemnými očima. Ale když si ho Irene prohlédla pozorněji, jinak, než jak se dívá dítě na rodiče, viděla i na něm podobné stopy. Bolestivě ji zasáhlo znepo-kojení a hněv byl tentam.

„Kchaji,“ řekla, „tohle je moje matka, její křestní jméno je Raziel. A můj otec, jmenuje se Liou Siang.“ Ne že by jejich jména měla něco společného s jejich původem nebo národ-ností. Knihovníci si rádi přivlastňovali jména z kulturních souvislostí, která se jim líbila nebo s nimi tematicky souzněli. „Mí rodičové, dovolu, abych vám představila prince Kchaje, syna Ao Kuanga, dračího krále Východního oceánu.“

Nevěděla, co dělat dál, ale Kchaj se zdvořile nabídl, že přinese nějaké občerstvení. Zavřely se za ním dveře a oni tři osaměli.

Něco v Irene se zlomilo. Objala svou matku, vědomá si toho, jak je křehká. „Jestli kdykoliv,“ zamumlala, „*kdykoliv* zase zmizíte z radaru tak jako teď... dejte mi proboha ale-spoň vědět, že jste v pořádku.“

Její matka voněla cedrem. Vždycky šlo o jednu z jejích oblíbených vůní. Irene mohla zavřít oči a představovat si, že žádný čas neutekl – až na to, že nyní je oba převyšovala.

„Já jsem tady taky,“ pronesl její otec s úsměvem.

Irene ho pevně objala. „Jste oba v pořádku? Říkali mi, že jste byli rukojmími u jednoho dračího dvora během mírové konference, že vás drželi jako záruku vhodného chování vyjednávачů...“

„Šlo o dvůr královny Západních zemí,“ řekl její otec. „Strašně hodní lidé, ale drželi nás ve venkovském domě v jejich verzi Texasu a bez jakýchkoliv knih. Hrozně moc se omlouvali, že tam knihy nejsou. Odstranili je bezpochyby pro případ, že bychom chtěli utéct. Místo toho jsme museli většinu času strávit sledováním filmů.“

„Nebo chodit na zdravotní procházky,“ zabručela Irenina matka. „Nesnáším zdravotní procházky.“

Irene se pokusila představit si týdny bez knížek a musela se zhluboka nadechnout. „Za minutku za dvě se Kchaj vrátí a já se chci zeptat na něco, co bych nerada, aby slyšel.“

Matka se znovu uvelebila v křesle a rozložila noviny. „Víte někdo jiné slovo ke slovu nezdar, na šest písmen, poslední písmeno e?“

Irene už chtěla říct *potíže*, ale pak jí došlo, proč se ptá. Její matka už neměla noviny na rozptýlení, staly se štítem. Matka se snažila rozptýlit *ji*.

„Na otázky není kdy,“ řekl její otec. „A dokonce není čas ani na křížovky. Je mi to líto, ale nepřišli jsme na rodinný dýchánek. Jsi potřeba v Knihovně, Irene – a to hned teď. Poslala nás Coppelia, abychom ti předali vzkaz.“ Intuitivně začala okamžitě dávat dohromady plán, jak by se do Knihovny dostala, teď hned. Ale něco ji donutilo zaváhat. Měla tolik otázek, jenže přicházela o šanci je položit. *Opět.*

Pokud se nezeptá přímo nyní.

„Proč Coppelia poslala *vás*, abyste mi to řekli?“ zeptala se. „Stejně tak to mohl vyřídit mladší Knihovník. Nebo mohla poslat fyzickou zprávu.“ Knihovna měla své způsoby, jak posílat vzkazy svým agentům – pravda, poněkud zvláštní způsoby, ale v případě naléhavosti už je Coppelia použila i předtím.

Její matka pokrčila rameny. „Nabídli jsme se dobrovolně, že ti zprávu doručíme. Chtěli jsme se ujistit, že jsi v bezpečí a v pořádku. A teď to víme.“

Irene pocítila závan hněvu nad tak povrchním odbytím a chystala se říct něco příhodně sžíravého a rezervovaného... Ale ne, oba se ji jen snažili odvrátit od osobních otázek, aby se k nim dostala blíž. *Opět.*

Kousla se do rtu, rozhodnutá zůstat v klidu. „Na jednu otázku se musím zeptat,“ pronesla. „Než půjdu. Dokud jste ještě tady. *Vím*, že jsem adoptovaná. Neudělali byste to, kdybyste mě nechtěli. To chápu. Rozumím tomu. Chtěla bych jen vědět... jak. Jak se to stalo?“

„Zvláštní,“ řekla její šokovaná matka po dlouhé odmlce. „Člověk se třicet let snaží připravit, co odpovědět na otázku, a když pak na ni přijde...“

„... jsou všechna slova pryč,“ dokončil její otec.

„Pár prostých a přímočarých slov by stačilo,“ poznamenala Irene kysele. „Vybrali jste si mě náhodně v místním státním sirotčinci? Našli jste mě plavat v košíku po řece?“

„Nezkoušej, abychom se cítili provinile, to *nebude* fungovat, Ray,“ odsekla její matka. Jako vždy ji zbolelo, když ji v hněvu oslovili dětskou přezdívkou. „Mám ti říct, že jsem doufala, že tenhle den nikdy nepříjde? Dobře. Je to pravda. Doufala jsem, že to nikdy nezjistíš. Je to tak nepochopitelné?“

Irene popošla pár kroků a zaposlouchala se do praskotu ohně v krbu. „Bylo by to snadnější, kdybyste mě nenaučili všechny své triky,“ řekla a snažila se přijít na slova, kterým by porozuměli. „Byli jste to vy, kdo mě naučil, jak odvést otázku jinam, jak změnit téma. Jak odpovědět na otázku jinou otázkou. To všechno jste mě naučili a teď to na mě zkoušíte. Souhlasím, že by pro nás všechny bylo snadnější, kdybych nikdy nepojala podezření. Ale prosím, mami, tati...“ Cítila hořkost a dětinskou touhu plakat. „Pochopte prosím, že teď, když už to vím, musím znát pravdu.“

„Skutečně?“ zeptal se její otec. Tentokrát šlo o upřímnou otázku. „Skutečně by se něco změnilo, kdybych ti řekl, že... jsme tě ukradli z paláce a že jsi vlastně princezna?“

Irene se pokusila nepředstavovat si sebe samotnou v princeznovských šatech a s korunkou na hlavě. „Ne,“ řekla nakonec. „Ne, to, co mi řekneš, nic nezmění. Chci jen, abys mi to *chtěl* říct. Omlouvám se, ale asi to nedává smysl.“

„Přestaň se omlouvat,“ vložila se do toho její matka. „Teď jsi dospělá, Ray. Irene. Neměla by ses stále omlouvat.“

„Zapomněla jsi říct, že jsme na ni byli pyšní,“ poznamenal její otec tiše.

„Ach.“ Irenina matka vypadala rozpačitě. „Miláčku, *jsme* nesmírně hrdí na všechno, co jsi udělala, a chceme, abys to pochopila, než odejdeme. Rozumíš tomu?“

„Hm, děkuji,“ odpověděla Irene. Tohle od nich *vždycky* chtěla slyšet, ale teď, když to konečně její matka řekla, nedokázala vymyslet lepší odpověď. „Jsem ráda. Ale pořád mi neodpovídáte na mou otázku.“

Její otec začal mluvit, ale pak zmlkl, když Kchaj otevřel dveře. „Promiňte,“ řekl, „ale mohu si na chvíli půjčit Irene?“

„Samozřejmě,“ odpověděl její otec a mávl směrem ke dveřím. „Nikam neodcházíme. I když Irene by asi měla...“

Irene potlačila nutkání požádat Kchaje, aby je chvíli nechal být. Místo toho šla k němu na chodbu a zavřela za sebou dveře.

V jeho tmavě modrých očích zahlédla odraz hněvu, záblesk dračí červené. „Ještě někdo vstoupil do tohoto domu,“ oznámil. „A prohledal naše pokoje.“

„A sakra,“ odvětila Irene. Uvědomila si, co se asi stalo, a zrudla. „Jen pro kontrolu – skutečně někdo něco hledal, nebo se jen snažil, aby to tak vypadalo?“

„To druhé,“ potvrdil Kchaj. Zamračil se. „Ale *mé* věci nechali na pokoji.“

„Tak to udělali moji rodiče,“ přiznala Irene a cítila se trapně a naštvaně.

„Prohledali tvůj *pokoje*? *Proč*?“

„Nejspíš nijak podrobně,“ řekla Irene a snažila se ho uklidnit. „Chtěli jen vědět, jestli něco neskrývám.“

Kchaj se na ni podíval. Otevřel ústa, zavřel je a zkusil to znovu. „Irene, nikdy jsme o tvých rodičích moc nemluvili. Je něco, co bys mi chtěla říct?“

Irene si přála, aby tu byl nějaký kout, do kterého by mohla ustoupit. „Mám se svými rodiči komplikovaný vztah. Je to dobrý vztah, ale...“ Ale teď musela spěchat zpět do Knihovny – a oni konečně málem odpověděli na její otázku o adopci. Proč k tomu všemu muselo dojít takhle najednou?

„Vždyť je vidíš málokdy!“

„Ano, a proto je ten vztah tak dobrý.“ Za situace, kdy její rodiče chtěli vědět o všem, co dělala, ale ona jim to nechtěla říct, jí začali prověřovat pokoj, když v něm nebyla. Samozřejmě ne její pokoje v Knihovně. Ty jsou zamčené. Ty patřily *jí*.

Překvapivé, že má dcera špiónů takové problémy s důvěrou, pomyslela si ironicky.

„Dělají to proto, že o mne mají strach,“ řekla nakonec. „Ale ve skutečnosti nehledají do hloubky... Podívej, každou minutu to zní hůř a hůř. Možná má náš vztah pár problémů. Všechny rodiny mají problémy. Taky se tě neptám, co se děje ve vaší rodině, ne?“

Viděla, jak se stáhl, když mu oplatila stejnou mincí, a na chvíli se vážně cítila spokojeně. „Zavolali mě zpátky do Knihovny,“ řekla a snažila se přehlušit ten špatný pocit. „Ale... než odejdu, musím se zeptat rodičů na něco naléhavého. Můžeme to probrat později?“

Než stihl Kchaj odpovědět, případně nesouhlasit, otevřely se dveře a vyklonil se z nich její otec. „Děje se něco?“

„Probíráme koňak,“ řekla Irene, než se do toho mohl Kchaj vložit.

„Není čas na koňak,“ prohlásil její otec. „Jde sice o skvělý nápad, ale skutečně musíš jít, takže jej necháme být.“

Irene je nemohla nechat odejít. „Opravdu s nimi potřebuju mluvit,“ řekla znovu. „A omlouvám se, že sem takhle vnikli. Protože oni to neudělají.“

„Myslím, že si musíme vážně promluvit o několika věcech,“ odpověděl Kchaj tiše. „Až tví rodiče odejdou.“

Irene vešla znovu do salonku a práskla za sebou dveřmi. „Nechala jsem tohle místo hlídat,“ řekla. „Myslela jsem si, že je před nepřáteli zabezpečené. Ale *nečekala* jsem, že si budu muset bránit soukromí před dalšími Knihovníky.“

„Když spíš s dračím princem, tak nás to znepokojuje,“ odvětil mírně její otec. Jako vždy se zdál navenek klidný a pevný. Olympijský tým bruslařů by ho mohl použít jako kluziště. „Myslím, že toho by se bál každý rodič.“

Irene cítila, jak opět rudne, ale tentokrát spíše hněvem než rozpaky. „A když Kchaj zmíní svému otci, že Knihovníci prohledávali jeho věci? Co pak?“

„Jeho věci jsme se nedotkli,“ řekla její máma. Oblékla si kabát a nervózně se potýkala s malými pozlacenými knoflíčky. „Irene, komunikuješ asi jako žula pod ledovcem. Jen za poslední rok ses střetla s fae, dračími králi a samotným Alberichem. Ty se bojíš o nás? Zkus pochopit, že to *my* se bojíme o *tebe*.“

„Ale *já* vám neprocházím vaše věci!“ odsekla Irene.

„Udělala bys to, kdybys měla možnost,“ řekla její matka.

Tohle by Irene ráda popřela, ale... pokud by šlo o jedinou možnost, jak se ujistit, že jsou v pořádku, nezaváhala by. A jestli by si měla vybrat mezi jejich bezpečím a svou etikou, etika by prohrála. Možná jsou dysfunkční, ale pořád rodina. Dokonce i když musela vědět víc o svém původu. „Než ode mě odejdete – prosím odpovězte mi tentokrát na tu otázku. Jak jste mě adoptovali?“

Odpověděl její otec, pomalu a neochotně. „Ostatní Knihovníci věděli, že bychom chtěli dítě. Nemohli jsme ho mít. Neexistoval žádný lékařský důvod...“

Alberich už Irene řekl, že je nemožné, aby dva Knihovníci měli dítě, ale nechtěla, aby se opět odbočilo od tématu. Tak prostě jen přikývla, že může pokračovat.

„Jedna Knihovnice byla těhotná. Nešlo o její chybu ani o její volbu – neznáme všechny podrobnosti, neptali jsme se. Měla mít dítě, které nechtěla. Nabídla to dítě nám. Takhle jednoduše se to stalo.“

„Kdo byla ta Knihovnice?“ zeptala se Irene. Pokročila kupředu a rukama sevřela opěradlo křesla. „Kdo to byl?“

„Nikdo, koho znáš,“ pronesla její matka hrubě. „A co jsem slyšela, už zemřela.“

Irene pocítila přicházející šok, jak na ni dolehla vyřčená fakta. Rozhořel se v ní spíše hněv než zármutek nad tím, jak odplula i tato poslední možnost pro spojení s jejími

skutečnými rodinnými kořeny, pokud se to tak dalo nazvat... protože jestli nikdy nepoznala svou biologickou matku, jak může cítit skutečný zármutek nad její smrtí? Ale neměla by k ní přesto *něco* cítit?

Vlastně ani nevěděla, jestli její rodiče říkají pravdu.

„A to je všechno?“ zeptala se nakonec.

„Co bys *chtěla* slyšet?“ zeptala se její matka. „Něco romantičtějšího? Všichni se snažili udělat to nejlepší, co mohli. Obviňuješ nás snad z toho? Byli jsme tak špatní rodiče?“

„Ne,“ odpověděla Irene bez zaváhání. „Ne, nebyli jste špatní rodiče. Nikdy.“ Což ale přece jen tak trochu mohlo být lži – ani ona, ani oni se nechovali vždycky dokonale. Ale tohle *chtěla* říct, tomuhle *chtěla* věřit. Koneckonců jsme všichni jen lidé.

Její matka pomalu sklonila hlavu. „Pak nám tedy odpustíš?“

Slova opět přišla bez přemýšlení. „Není co odpouštět. Jste moji rodiče. Takhle to prostě je.“

„Měla bys jít – Coppelia bude čekat.“ Její otec zvedl klo-bouk. Objal Irene, ale Irene toto objetí přišlo méně srdečné než to první, jako by mezi nimi proběhlý rozhovor vytvořil neviditelnou čáru. Mohla za to jejich minulost špionů, že se stali emocionálně tak nedostupnými – a hrozilo, že ona bude opakovat jejich chyby? „Jen proto, že máš osobní problémy, nezmizí naléhavé záležitosti Knihovny, Irene. To už bys měla vědět. Měli bychom si promluvit později...“

Půjde do války jako srab! Ta slova vytanula Irene na mysl, útržek z nějakého dávno zapomenutého filmu, ale spolkla je. „Rozhodně,“ souhlasila. „Měli *bychom*.“

Její matka se na ně podívala. „Ozvi se, Irene, až budeš mít čas si to promyslet. Víš, jak nás zastihnout.“

„Až na to budu mít čas,“ zopakovala Irene a nemohla zabránit, aby jí do hlasu nepronikl sarkasmus. Zkusila si připomenout, že přijeli dobrovolně, aby ji viděli, aby se přesvědčili, že je v pořádku, ale šlo jí to těžko.

„Pokud chceš volný čas, neměla ses stávat Knihovnicí,“ odsekla její máma.

„Správně,“ zamumlala Irene a cítila se opět jako plísňená pubertáčka. S rameny obranně pokrčenými se krátce objala s matkou a otevřela dveře. „Prostě... se opatrujte.“

„I ty, Ray, drahoušku,“ řekla rázně její matka, vběhla do chodby a zamířila bez ohlednutí ke vchodovým dveřím.

„Přišel jsem o něco?“ zeptal se Kchaj.

„O všechno,“ povzdechla si Irene a potlačila nutkání se na něho obořit. „Kchaji, nejsem zrovna teď dobrá spoléčnice, a navíc musím jít. Vrátilím se hned, jak to bude možné.“

Na okamžik vypadal, jako by se chystal něco namítnout, ale místo toho ji objal. „Budu tady, až se vrátíš,“ řekl.